

עפ"ת (מרכז) 71055-12-24 - אריה שחורי נ' מדינת ישראל

עפ"ת (מרכז) 71055-12-24 - אריה שחורי נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

עפ"ת (מרכז) 71055-12-24

אריה שחורי

ע"י ב"כ עו"ד אביתר גולני

נגד

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שיר טולדנו מפמ"מ

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[08.12.2025]

כבוד השופט עמית אחיקם סטולר

פסק דין

לפני ערעור על החלטתו של בית-משפט השלום לתעבורה פתח-תקוה המ"ש 2976-08-24 מיום 8/11/2024 (כב' השופט אורן בועז), בה הוחלט לדחות את בקשת המערער להארכת מועד להישפט בגין דו"ח 96500032774 מהירות (מצלמת א-3).

רקע כללי

1. על פי האמור בדו"ח, רכב בבעלות המערער תועד ביום 24/5/2023 כשנהגו מבצע עבירת תנועה - נהיגה במהירות גבוהה מהמותר, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה (סמל עבירה: 6554). מדובר בדו"ח שלא נמסר ביד. הדו"ח נשלח לכתובתו הרשומה של המערער - רחוב אפרים 8, נתניה - ואישור המסירה חזר בציון "העתיק מקום מגוריו למקום לא ידוע". הקנס בצד הדו"ח שולם. בתאריך 15/10/2024 הוגשה בקשה לבית משפט קמא להארכת המועד להישפט בגין הדו"ח. בתאריך 13/11/2024 דחה בית משפט קמא את הבקשה. מכאן הערעור.

הדיון בבית משפט קמא

2. בית משפט קמא דחה את בקשת המערער, הואיל ותשלום הקנס מהווה הודאה באשמה ונשיאה בעונש [ע"פ סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982], ועם חלוף מועד הערעור ההרשעה הפכה לחלוטה. המערער הגיש בקשתו בשיהוי ניכר, ולא צירף לבקשתו הסבר מניח את הדעת לשיהוי זה. בטיעוני המערער לא היה כדי להקים חשש לעיוות דין.

טענות המערער

3. המערער טוען לחשש לעיוות דין בעניינו, היות שלא ניתנה לו ההזדמנות להישפט בגין הדו"ח, שלדבריו מעולם לא קיבל. עוד טוען המערער כי אישור המסירה חסר פרטים מהותיים. לטענת המערער, הדו"ח האמור ניתן בגין עבירה אותה הוא לא ביצע אלא עובד בחברה שבבעלותו.

4. בנוסף, טוען המערער כי בעוד הדו"ח נשוא הערעור חזר בציון "העתיק מקום מגוריו למקום לא ידוע", שני דוחות נוספים שהתגלו למערער באותה העת חזרו כאשר האחד בציון "העתיק מקום מגוריו למקום לא ידוע" והשני בציון "לא נדרש", מה שפוגם ביכולת לבסס על ציוני מסירה אלה את חזקת המסירה.

5. לעניין התשלום טוען המערער כי את הדו"ח שילמה מנהלת משרדו והדבר לא הובא לידיעתו, ולו היה מקבל את הודעות תשלום הקנס המקוריות היה פועל להגשת בקשות הסבה במועד כנדרש.

טענות המשיבה

6. לטענת המשיבה, מרגע שקמה חזקת המסירה עובר נטל הראיה למערער להוכיח כי לא קיבל הודעה על הדו"ח. לעניין הטענה בדבר אישורי המסירה השונים, טוענת המשיבה כי כאשר הדו"ח מגיע אל סניף הדואר והנמען לא מגיע לקחתו, הדו"ח חוזר בנימוק "לא נדרש", ואילו כאשר הדו"ח מגיע בעזרת דוור אל כתובתו של הנמען וזה האחרון איננו נמצא, הדו"ח חוזר בציון "העתיק מקום מגוריו למען לא ידוע". בכל מקרה, לאחר 15 יום משליחת הדו"ח קמה חזקת המסירה, זולת אם הנמען מוכיח שלא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו, מה שלא הוכח בעניינו.

דין והכרעה

7. חזקת המסירה יסודה בסעיף 44א לתקנות סדר הדין הפלילי תשל"ד-1974:

"בעבירות תעבורה... רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

8. בשאלה האם ציון "העתיק מקום מגוריו למען לא ידוע" על דבר הדואר מקימה חזקת מסירה, לא מצאתי הלכה מפורשת בדבר שיצאה מלפני בית המשפט העליון, ומשכך הדעות בפסיקה חלוקות.

9. עם זאת, ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (נבו) (25.3.2018) קבע כב' השופט א' שהם: "כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדין, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין."

10. נראה שהדברים יפים לענייננו. הדו"ח נשלח לכתובתו הרשומה של המערער, ומשכך הנטל להוכיח כי לא התקיימה מסירה מוטל על כתפי המערער. נראה שאין בדברי המערער לסתור את החזקה - ציוני החזרה השונים אינם מהווים, כשלעצמם, סתירה לאפשרות שדבר הדואר אכן הגיע למערער. לא זו אף זו, תשלום הדו"ח על ידי מנהלת משרדו של המערער מעיד כי הדו"ח התקבל כנדרש והגיע ליעדו, וכפי שציין בית משפט קמא - מהווה הודאה באשמה ונשיאה בעונש. לעניין זה, אין זה משנה כי את הדו"ח שילמה מנהלת המשרד (ראה בעניין זה דברי כב' השופט א' שהם ברע"פ 2937/17 גיל פלדמן נ' מדינת ישראל (נבו 2.4.2017), פסקה 3 לפסק הדין). השיהוי הניכר בהגשת הבקשה, זמן רב לאחר שההרשעה נחלטה, מצריך סתירה משמעותית של חזקת המסירה, וחשש מהותי לעיוות הדין, מה שלא מתקיים בענייננו. משכך, נראה בעיני כי דין טענה זו דחיה.
11. לעניין טענות המערער אודות חוסרים בפרטים שונים באישור המסירה, עיון בתצלומי המצורף של אישור המסירה מראה כי התאריך הרשום הינו 3/8, ואין באי ציונה של השנה או בחוסרם של פרטיו המזהים של הדוור כדי לסתור את חזקת המסירה. ראה בעניין זה דבריו של כב' השופט י' אלרון ברע"פ 5008/21 שמעון ביטון נ' מדינת ישראל (נבו 30.8.2021):
- "אמנם ישנה חשיבות רבה לציון פרטים מלאים באישור המסירה, אך על הטוען כי לא קיבל את ההודעה להסביר כיצד התיעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח זאת, ולא להסתפק בטענה כללית".
12. בדבריו, לא הסביר המערער כיצד החוסרים הנטענים פגמו ביכולתו לקבל את ההודעה, ועל כן טענה זו נדחת.
13. עוד טוען המערער לסתירת חזקת המסירה מכוחו של עיוות הדין, משום שלטענתו הוא נושא במחירה של עבירה שלא הוא ביצע. עם זאת, המערער לא טרח להביא סימוכין לטענה זו, ולא הרים את נטל הראיה להוכיח כי מדובר בעיוות דין המצדיק את ביטול פסק הדין (ראה בעניין זה המשך דבריו של כב' השופט א' שהם שצוטטו לעיל ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (נבו 25.3.2018): "טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו").
14. סוף דבר, דין כל טענותיו של המערער להדחות, ולפיכך דין הערעור להדחות. הערעור נדחה אפוא.
- ניתן היום, י"ח כסלו תשפ"ו, 08 דצמבר 2025, בהעדר הצדדים.